

ΕΤΟΣ Β'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 65

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΛΕΠΤ. 25

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΛΕΠΤ. 25

Τιμή συνδρομής: διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δραχ. 12, προπληρωτέα κατ' ἐξαμηνίαν διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φράγ. 20 προπληρωτέα κατ' ἔτος Διεθνοῦς τῆς ἐφημερίδος κἀποθὲν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΑ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 14 Ἀπριλίου 1876.

Οἱ Γάλλοι ἔχουσι παροιμίαν «Faire de nécessité vertu». Πρὸς ταύτην ἰσοδυναμεῖ ἀκριβῶς ἡ ἀρχαία «Ομφρακέσ εἰσιν» καὶ ἡ ἡμετέρα δημώδης «Ὅσα δὲν φθάσει ἢ ἄλωποῦ τὰ κάμνει κρεμαστάρια».

Τὴν συμφωνίαν ταύτην τῆς ξένης, τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νεοελληνικῆς σοφίας τῶν ἐθνῶν παρεθέσαμεν ὡς τὸ κάλλιστον σχόλιον τῆς ἐγκυκλίου ἢ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ κράτους, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν ἀλγυδοπατίν.

Ἐν τῷ ἐπισήμῳ τούτῳ ἐγγράφῳ, ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ κ. Πρωθυπουργὸς καὶ πρῶτον ὑπέρμαχος τοῦ Πυρὸς καὶ τοῦ Σιδήρου μακαρίζει τὴν Ἑλλάδα διότι ἔγεινεν «ἡ ὑπηρετικὴ τῆς εἰρήνης εἰς τὰ ἔξω». Κατωτέρω δὲ ὁ ἐγκυκλιολογὸς κολακεύεται ὅτι «διὰ τῆς ὑπηρεσίας ταύτης ἡ Ἑλλὰς βαδίζει ἀπροσκόπτως

πρὸς τὸν προορισμὸν αὐτῆς, ἡ δὲ σημασία τῆς ἐν αὐτῇ Ἀνατολῇ καλῶς ἐγγνώσθη καὶ σπουδαίως ἐξετιμήθη».

Τὰ ἀνωτέρω εἶναι βεβαίως εὐχάριστα· πάντες δὲ δικαιούμεθα ἐκ τούτων νὰ περιμένωμεν ἀνυπομονῶς τὴν προσεχῆ σύνοδον τῆς Βουλῆς, ἵνα ἴδωμεν καταθετόμενα τὰ διπλωματικὰ ἔγγραφα, τὰ πιστοποιοῦντα τὴν σημασίαν ἢ, χάρις εἰς τὴν ἐμφρονα κομμουνδοῦριον πολιτικῆν, ἀπεκτίσαμεν αἰφνης ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καὶ τὸ βαξίσιον δι' οὗ ἡ Εὐρώπη προτίθεται νὰ φιλοδώρησῃ τὴν ἀπηρετικὴν τῆς εἰρήνης εἰς τὰ ἔξω.

Ἢ ἀνυπόμονος αὐτῇ ἡμῶν προσδοκία τιμᾶ τὸν κ. Πρωθυπουργόν, ἀποδεικνύουσα αὐτῷ ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον στέργουμεν νὰ θεωρήσωμεν τὰς φράσεις καὶ τὴν ἐγκυκλίον του ὡς φύλλον χάρτου μὴ περιτυλίsson ἐμπόρευμα κἀνὲν, ἢ ὡς ἀπλοῦν κάλυμμα ἀρμύζον εἰς τὰς κεφαλὰς τοῦ συνεταίρου του κ. Πλατῶ ἢ τοῦ φίλου του κ. Φρεαρίτου.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τὸ πολὺ τοῦ κοινοῦ δὲν ἀπαρτίζεται ἐκ φιλολόγων ἐντριβῶν εἰς τὰς συνωνυμιακὰς μελέτας, ἠθέλαμεν τὰ μέγιστα εὐγνωμονεῖ τῷ κ. συντάκτη τῆς ἐγκυκλίου, ἂν εὐηρεστέιτο νὰ σαφηνίσῃ ἡμῖν ποία ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τῶν λέξεων Σημασία καὶ Ἀξία. Διότι τὸ ὑπουργικὸν ἔγγραφο ἀφ' ἑνὸς μὲν πληροφορεῖ ἡμᾶς ὅτι ἡ Σημασία τῆς Ἑλλάδος καλῶς ἐγγνώσθη καὶ σπουδαίως ἐξετιμήθη, ἀφ' ἑτέρου δὲ περιφρίσεται εὐθὺς ἔπειτα εἰς τὴν ἀπλὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ Ἀξία αὐτῆς θέλει ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ἀναγνωρισθῆ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος λοιπὸν φαίνεται ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι ἀναγνωρίζουσι μὲν τὴν σημασίαν, ἀλλὰ παραγνωρίζουσι τὴν ἀξίαν ἡμῶν.

Κατωτέρω εὐρίσκουμεν ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ φράσιν τινὰ, ἧτις ἂν δὲν εἶναι συνθηματικῆ, φαίνεται ἀποτεινομένη

εις Οιδίποδας μάλλον ἢ εἰς τοὺς ἀξιότιμους κ. κ. Νομάρχας τοῦ Κράτους. «*Ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις προάγει τὰς ἀρμονικὰς σχέσεις, πληροῦσα τοὺς ὄρους τῆς δικαιοσύνης, ὧν ἄνευ οὐδὲν ἐμποδῶνται.*» Καίτοι ἐνεκῶσμεν, νέοι ὄντες, εἰς τὰ θεωρήματα τῆς ἐγγλείου μεταφυσικῆς, τὴν Ἐννεάδα τοῦ Πλωτίνου, τὰς Ἐκστάσεις τῆς Ἁγίας Θρησκείας καὶ ἄλλα δυσκατάληπτα πράγματα, ἐν τούτοις μετὰ πάσης ταπεινότητος ὁμολογοῦμεν ὅτι, ἂν εἶχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἤμεθα νομάρχαι, ἠθέλαμεν εὐρεθῆ εἰς μερίστην ἀρνηγίαν. Ἄλλ' ὁ συντάκτης τῆς ἐγκυκλίου ἠθέλησε, φαίνεται, νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὸ παράγγελμα τοῦ Ταλεῦράνδου, καθ' ὃν «*ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον, οὐχ ἵνα ἐκφράξῃ, ἀλλ' ἵνα ἀποκρίπῃ τὸν λόγιμον του.*»

Ἄλλ' ἀφίνοντες τὰ σκοτεινὰ ταῦτα ὕψη, ἅτινα προξενοῦσιν ἡμῖν ζάλην, ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν σαφῆ καὶ εὐλαμπὴν σοφίαν τῶν ἐθνῶν καὶ τοῦτο παρατηροῦμεν, ὅτι πρὸ δέκα ἐτῶν, ὅτε ἦσαν τῶ ἔντι ἔμφανες αἱ σταφυλαί, ἡ Ἑλλάς ποδηγετούμενη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Κομμουνιστοῦ, διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου καὶ αἵματος καὶ χρυσοῦ ἐζήτει νὰ κόψῃ αὐτὰς· σήμερον δὲ, ὅτε κρέμονται ὠριμοὶ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς, ὀνομάζει αὐτὰς ἔμφανες καὶ γίνεται ὑπηρέτης τῆς εἰρήνης εἰς τὰ ἔξω ἐκφράζουσα ταπεινῶς δι' ἐπίσημου ἐγγράφου τὴν ἐλπίδα ὅτι θέλει λάβει βασιλίον διὰ τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν.

Τὸ δὲ λυπηρότερον εἶναι ὅτι κάμνει καλὰ.

θ.

Διερχόμενος χθὲς περὶ τὸ μεσονύκτιον διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐκατέρωθεν τῆς ὁποίας ἔρρεον διὰ τῶν πεζοδρομίων δυσώδεις ποταμοὶ ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν «*Τῶν ἡμετέρων ἢ πρόνοια διὰ τοὺς ἡμετέρους ἀπογόνους εἶναι ὄντως θαυμαστή.*» Ὁ μακαρίτης Σίνας ἴδρυσεν ὑπὲρ αὐτῶν Ἀκαδημίαν, ὁ Βαρβάκης Πολυτεχνεῖον, ὁ Ζάπας Ὁλυμπεῖον, ὁ κ. Βουτσινᾶς ποιητικὸν καὶ ὁ κ. Νεγρεπόντες θεολογικὸν ἀγῶνα· ἀλλ' ἀφοῦ τόσα ἐδόθησαν περιττὰ δὲν θέλει εὐρεθῆ ἡμογενῆς τις ψυχὴ νὰ φροντίσῃ καὶ περὶ τῆς παρούσης γενεᾶς παρέχων αὐτῇ ἀναγκαζία;

Γνωστὸν εἶναι ἐκ τῆς Γραφῆς καὶ τῶν συναξαρίων τίνι τῶν οἰκταίων καὶ πολυτάλαντοι βασιλεῖς Ἀρταξέρξης καὶ Θεόφιλος, θέλοντες νὰ νυμφευθῶσι, συνήθροισαν ἐκ πάσης γωνίας τοῦ βασιλείου τῶν τὰς καλλίστας παρθένους, ἵνα ἐκλέξωσι μετὰξὺ αὐτῶν. Ἐκτοτε ὁμως τὰ πράγματα μετεβλήθησαν ὅλως διόλου. Τὸ κρά-

τος καὶ τὰ τάλαντα ἔχουσιν ἀντὶ τῶν ἀνδρῶν αἱ νόμοι, καὶ πρὸ τούτων παρελαύνει σήμερον τὸ ἔσπερας ἡ ἀγέλη τῶν αὐτοχθόνων γαμβρῶν ἐκτιθεμένα εἰς πλειστηριασμὸν μειοδοσίας.

**

Καθ' ἃ λέγεται ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος προτιμᾷ νὰ μὴ ὑπάρχῃ παρ' αὐτῇ Βασιλικὸς ἐπίτροπος· πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην συμμορφούμενος ὁ κ. Πρωθυπουργὸς διώρισεν τοιοῦτον τὸν κ. Στεφανόπουλον.

**

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος δυσαρεστηθεῖσα διότι ἡ κυβέρνησις συνέστησεν ἐπιτροπὰς, ἵνα γνωμοδοτήσῃ περὶ τῆς μελλούσης τύχης τῶν σιμωνιακῶν Ἐπισκόπων, ἐρωτᾷ διὰ τινος τῶν φίλων τῆς ἐφημερίδων τὸν ἀρμόδιον Ἰγουργόν, ἂν θεωρῆ τοὺς ἀπαρτίζοντας αὐτὴν ἀρχιερεῖς ἐνλοοχίστας. Ἡμεῖς, καίτοι σεβόμενοι καὶ ἐκτιμῶντες τοὺς ἀγνωτάτους Συνοδικούς, νομίζομεν ὅμως ὅτι καὶ οὗτοι δὲν πρέπει νὰ ἀποτεινωσιν ἀδιακρίτους ἐρωτήσεις εἰς τὰς ὁποίας εἶναι πολὺ δύσκολος ἡ εὐσχημος ἀπάντησις.

**

Ζητήσαντες νὰ μάθωμεν τὴν αἰτίαν τῆς ἐπίδοσ τοῦ κ. φαλαγγάρου πρὸς τὸν κ. Πρύτανιν ἠκούσαμεν τὸ ἑξῆς. Ὁ ἀξιότιμος κ. Φραξάρτης ἀπήτει νὰ μεταβληθῆ τὸ χροῖμα τοῦ περιλαιμίου καὶ τοῦ πύλου τῆς φαλαγγιτικῆς στολῆς ἀπὸ ἐρυθροῦ εἰς κυανοῦν, ὡς μάλλον ἀρμόζοντος εἰς τὴν ξανθὴν αὐτοῦ κόμην, ὁ δὲ κ. Πρύτανις ἀντέλεγεν, καὶ εὐλόγως νομίζομεν, ὅτι ἀντὶ νὰ ὑποβληθῶσιν πτωχοὶ φοιτηταὶ εἰς νέας δαπάνας, εὐκολώτερον ἦτο νὰ ἀλλάξῃ τὸ χροῖμα τῆς κόμης τοῦ ὁ κ. φαλαγγάρου. Ἐκ τούτου ἡ παραίτησις.

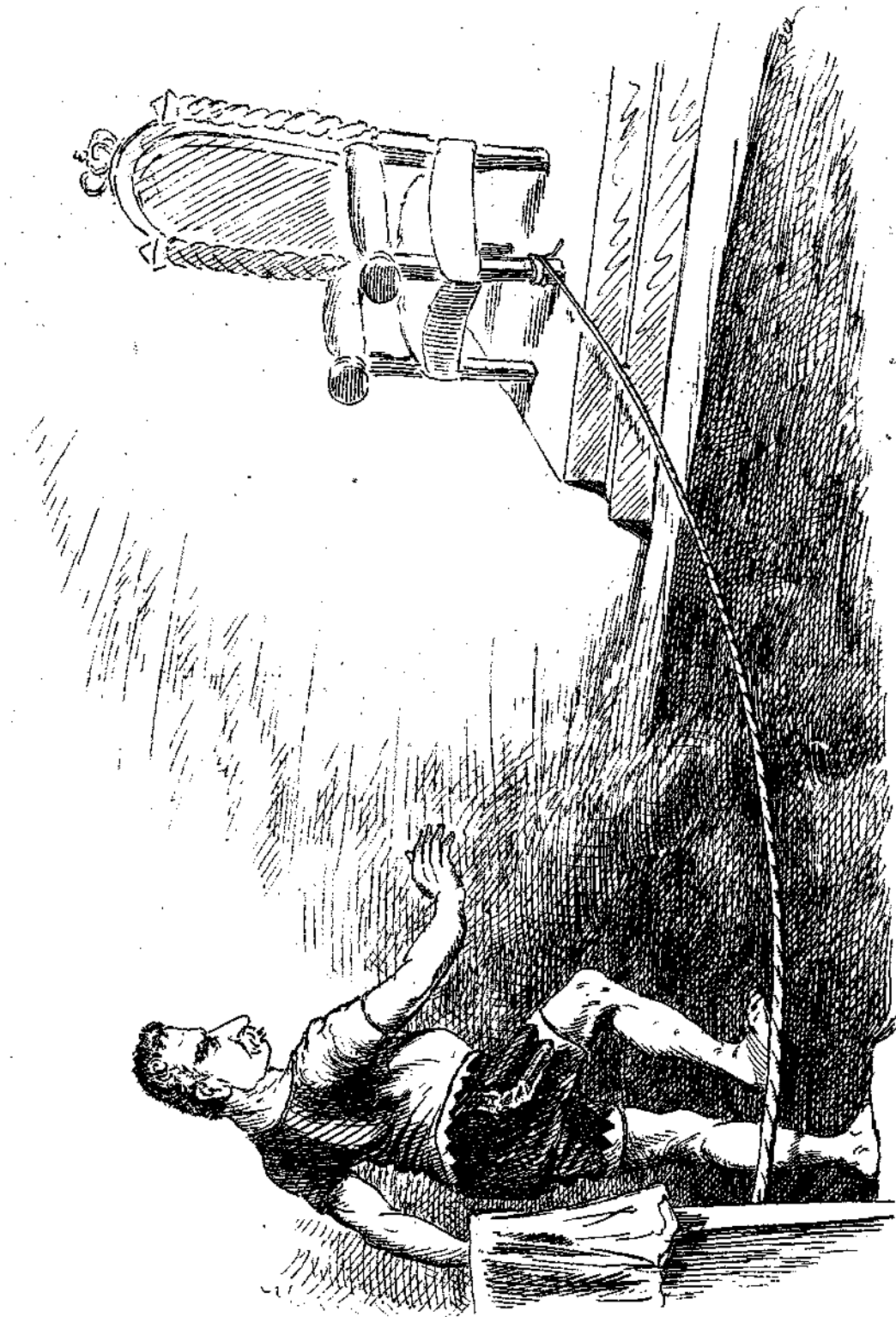
**

Γνωρίζοντες πόσον ἀγαπᾷ ὁ ἀξιότιμος κ. Πρωθυπουργὸς νὰ δημιουργῆ θέσεις πρὸς ζωοτροφίαν τῶν φίλων του, νομίζομεν ὅτι προσφέρομεν αὐτῷ ἐκδούλευσιν ὑποδεικνύοντες τοιαύτας. Ἐνῶ περιηρόμεθα χθὲς τὴν συνοικίαν Ῥαγκαθᾶ οἱ πόδες καὶ ἡ ὄσφρησις ἡμῶν προσέκρουσαν κατὰ τοῦ λειψάνου τριῶν γαλῶν, δύο ὀρνίθων καὶ ἑνὸς σκύλου. Ταῦτα νομίζομεν ἱκανὰ, ἵνα οἱ μὴ εὐρέντες θέσιν ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ τῇ Ἑθν. Τράπεζαν, ἢ τοῖς Δικαστηρίοις φίλοι τῶν συμμάχων, ὑπηρετήσωσι τὴν πατρίδα διοριζόμενοι «*Ἐνταφιασταὶ ζῶων.*»

**

Πάντων τῶν ἐθνῶν οἱ φιλόλογοι καὶ τεχνοκρίται ἐθαύμασαν πρὸ πάντων τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ὡς ἔχοντας χαρακτῆρα τοσοῦτον ἱλαρὸν καὶ φιλομαεθῆ, ὥστε κατὰ τὸν Σατωβριάνδον, «*Ὁδ' αὐτὴν τοῦ θαλάτου τὴν εἰκόνα ἠδυνήθησαν νὰ καταστήσωσι πένθιμον καὶ σκυθρωπὴν.*» Πρὸς τὰς κλασικὰς ταύτας ἀναμνήσεις συμμορφούμενος ὁ ἀξιότιμος κ. Σαρίπολος ἔκανε καλὸν κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ μακαρίτου Ι. Δεληγιάννη νὰ ἱλαρύνῃ τοὺς ἀκροατὰς τοῦ ἐπικηδείου του, παρομοιάζων τὸν ἀποθανόντα «*πρὸς καρῦδιον ἐξώθεν μὲν τραχὺ, ἐσωτερικῶς δὲ θρεπτικώτατον.*»

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

«*Προσερχόμεθα οὖν μετὰ παύρησις τῶ θρόνῳ.*» Πρὸς Ἐβραίου Δ', 16.

ΚΙΒΩΤΙΟΝ

Φίλε «*Ασμοδαίε*»,

Ὀλίγον ἔλλειψε, πειθόμενος εἰς τὴν συμβουλὴν σου, νὰ ἐγκαταλίπω τὰς Ἀθήνας μέχρι τοῦ θορίου, ἵνα μὴ πνιγῶ ἐν τῷ κοινορτῷ. Χθὲς ὅμως, ἴδες, αἱ ὄδοι ἐποικίσθησαν· οἱ ἄρχοντες ἡμῶν, ἐν εἰδει βαρελίων, περιεργόμενοι ἐπὶ τεσσάρων τροχῶν ἐβρεζαν ὡς καὶ τὸν περίπατον τῶν πατησίων, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐξῆλθον ἄθροοι καὶ ἀνέπνευσαν. Τὸ πρᾶγμα ἀπέδειξεν ὅτι τὰ μέσα ὑπῆρχαν, ἢ θέλησις μόνη ἔλλειπε, καὶ ἐδέησε νὰ ἐξαναστῇ ὁ τύπος καὶ νὰ οἰχῆσῃ ἡ ἀγγελικὴ σου φωνή, διὰ νὰ δαπανηθῶσιν ὀλίγα κερμάτια ἐκ τῶν φόρων ἡμῶν εἰς τὸ νὰ μὴ ἀποθάνωμεν ὑπὸ ἀσφυξίας.

Ἐνθ' ὅμως τὸ Δημόσιον ὅπωςδῆποτε ἐπροθυμήθη ὑπὲρ ἡμῶν, δὲν ἔπρεπε καὶ ἡμεῖς κατ' ἰδίαν νὰ συνδράμωμεν εἰς τὴν κοινὴν σωτηρίαν; Διηρχόμεν χθὲς τὴν ὁδὸν Σταδίου ἢ ὁδὸς ἦτον ἀρετὰ σκοπισμένη ἀλλὰ τὰ ἐκατέρωθεν πεζοδρόμια ἐκαλύπτοντο ὑπὸ κοινορτοῦ καὶ ἀκαθαρσιῶν. Οὐδεὶς τῶν παροικούντων μεγάλων Κυρίων διέταξε τὸν ὑπηρετὴν του νὰ καθάρισῃ ὀλίγον τὸ πρὸ τῆς θύρας καὶ τῶν θυρίδων του πεζοδρόμιον· οὐδεμία Δέσποινα ἐφρόντισε νὰ χύσῃσι δύο κάδους ὕδατος διὰ ν' ἀποπλυνθῇ ἡ πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς κόνις. Ἀφοῦ τηλεκαυτὴ εἶναι ἡ ἀπειροκαλία ἡμῶν, τίμη δικαιοῦματι ζητούμεν φιλοκαλίαν παρὰ τῶν ἀρχόντων! Κατὰ τὸν Γιάννην καὶ τὰ κοπέλια του. Ἀνεγείρομεν πολυτελεῖς προσόψεις οἰκιῶν, ἀλλ' οὐδ' ἐν ποτήριον ὕδατος χύνομεν ὑπὲρ τῆς εὐπρεπείας καὶ καθαριότητος. Ὁμοιάζομεν μὲ τοὺς Τουρκοαλβανούς, οἵτινες καταδαπανῶνται εἰς τὸ νὰ φέρωσιν ἀργυρήλατα ὅπλα, τὰ δὲ ἱμάτια, ἔχουσι πρὸ χρόνων ἄπλυτα καὶ δυσώδη.

Ἐχετε σκοπὸν, Κύριε Ἀσμοδαίε, νὰ προσέλθετε εἰς τὸ Δημαρχεῖον καὶ νὰ ἐξετάσῃτε τοὺς λογαριασμούς τοῦ Κυρίου Δημάρχου, ἵνα πεισθῆτε ὅτι ἅπαντα τὰ ἐκ τῶν φόρων εἰσπραχθέντα ἐδαπανήθησαν; Εἰς τοῦτο μᾶς προσκαλεῖ ἡ παθητικὴ προκήρυξις τοῦ Κυρίου Κυριακοῦ Τὸ κατ' ἐμὲ, περιττὸν κρίνω νὰ λάβω αὐτὸν τὸν κόπον. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὅλα ὑπάρχουσι ἐν τάξει καταστρωμένα. Χιὸς τις ἔμπορος μ' ἔλεγε ποτὲ ὅτι δὲν ὑπάρχουσι τακτικώτερα κατάστιχα παρὰ τὰ τοῦ χρεωκόπου. Δὲν ἀμφιβάλλω λοιπὸν περὶ τῆς ἀκριθείας τῶν Δημαρχικῶν λογαριασμῶν. Ἀλλὰ τὰ δαπανηθέντα πῶς ἐδαπανήθησαν; Ὅταν βλέπω τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηναίων στρωνομένας διὰ χώματος, ὅπως εἰς οὐδὲν τοῦ κόσμου μέρος γίνεται, καὶ τοῦτο μεταβαλλόμενον νῦν μὲν εἰς τὸν ἄπειρον αὐτὸν κοινορτὸν ὅστις μᾶς πνίγει, ἐν ὧρᾳ δὲ βροχῆς εἰς πηλὸν ἄξιον τῶν Δημαρχικῶν ἐκλογέων. Ὅταν δὲ ἔλλειψιν τῶν προσκινόντων εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ἀνάγκας μέσων ἢ πόλις ὅλη καταντᾷ ἀνθρωποκτόνος κοπρῶν, πρὸς ὅν οὔτε τοῦ Πύργου ἢ ὑγιεινῆ δὲν δύναται ν' ἀντιπαλαίσῃ. Ὅταν βλέπω τὰ παλαιὰ ὠραία χαλκίστρωτα τῶν Ἀθηναίων κατασκαπτόμενα, τὰ κρηπι-

δάματα τῶν ὁδῶν ἐξ ἀμελείας ἐξηφρασιμένα, τὰ δένδρα ἐκρίζουμένα καὶ πάντα τὰ πρὸς καλλωπισμὸν ἢ ἀνάπαυσιν ὑπὸ ἀρχαιοτέρων συστηθέντα βαρβάρως ἐλιγυρούμενα ὅταν ταῦτα βλέπω, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ θαυμάσω τὸν Δήμαρχον εἰς τὰ κατάστιχά του. Χρωτὶ δῆλος.

Ω * * *

Πληροφοροῦμαι θετικῶς ὅτι τὸ συμβούλιον τοῦ Πτωχομείου μέλλον νὰ εἰσπράξῃ κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν τοῦ εἰδικοῦ δικαστηρίου δρ. 56,000 καὶ τινα πολῦτιμα εἶδη, εὐρίσκεται εἰς διάστασιν, καθόσον ὁ κανονισμὸς τοῦ Πτωχοκομείου ὀρίζει νὰ ἀναγράφεται ἐν τῇ στήλῃ τῶν Εὐεργετῶν πᾶς ὁ δίδων χιλίας δραχμὰς εἰς τὸ εὐεργετικὸν αὐτὸ ἴδρυμα, μεγάλη δὲ διαφωνία ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἀξιολόγων μελῶν τοῦ συμβουλίου περὶ τοῦ ἂν ἐν τῇ στήλῃ πρέπει ν' ἀναγραφῇ ὡς εὐεργέτης ὁ Βαλασσόπουλος ἢ τις ἄλλος, ὑπάρχουσι μάλιστα οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι ὁ καθαυτὸς εὐεργέτης εἶναι ὁ Νικολόπουλος, διότι ἄνευ τῆς συμπράξεως αὐτοῦ δὲν θά ἦτο εἰς θέσιν ὁ Βαλασσόπουλος νὰ κάμῃ εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον τόσον γενναίαν προσφοράν.

X . . .

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΕΣ
ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑΙ

Νομισματικὴ μονάς: Ἡ 1+1 ἢ 1—1. Τοῦτέστιν: ἢ μία σφάντζικα καὶ μία δεκάρα ἵνα ἀποτελεσθῇ ἡ δραχμή, ἢ ἐν φράγκον πλὴν μιᾶς δεκάρας ἵνα μείνῃ ἡ δραχμή. Καὶ ἰδοὺ ἡ λύσις τοῦ μεγάλου νομισματικοῦ ζητήματος ἐπιταχθεῖσα παρ' ἡμῖν ἀπλῆ ἢ βῆσις, ὁ ἄργυρος, τριπλῆ ἢ μονάς, ζένα τὰ νομίσματα.

Ἀκαδημαϊκὰ ἐξάμηνα: τὸ ἐν ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ ἐξ μῆνας, τὸ ἕτερον ἀπὸ τεσσαράκοντα ἡμέρας.

Μέτρα καὶ σταθμὰ: νενομοθετημένα ἀπὸ τοῦ 1835, προσωρινῶς ὅμως θεωρούμενα ὡς ἰσχύοντα τὰ βυζαντινά.

Ταχυδρομικὰ τέλη: καὶ κατ' αὐτὰ ἡ μονάς τοῦ ἐξωτερικοῦ τέλους ἀπαρτιζομένη ἀπὸ δύο γραμματόσημα, ἐν τῶν 20 λεπτῶν καὶ ἕτερον τῶν 10. Πλὴν καὶ τοῦτο προσωρινῶς ἴσως ἐπὶ καμμίαν πεντηκονταετίαν.

Ἀνέξοδος ὀχύρωσις τῶν λιμένων διὰ τεχνικῶν ὑφάλων καὶ ἀμμοδῶν ἐν τῇ θαλάσῃ ὄρεων, οἷς δύνανται νὰ προσκρούσῃ καὶ τὰ μικρότερα ἀκάφη, ὡς αἱ τελευταῖαι ἐν Πειραιεὶ δοκιμασίαι ἀπέδειξαν.

ΠΕΛΕΚΟΥΔΗΣ.

Ἵπερβουνοσ Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ

ΤΥΠΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ.